ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΘ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2642	Κυριακὴ ΚΓ [ΣΤ΄ Λουκ.] (Ἐφ. 2,4-10) 1 Δεκεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πίστη καὶ πατρίδα

«...Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως» (Ἐφ. 2,5,8)

Ἡ πίστι σῴζει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί· αὐτὸ ἀκοῦμε καὶ αὐτὸ μάθαμε μέσα στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ παιδικά μας χρόνια. Ἡ πίστι κάνει θαύματα. Ἡ πίστι ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου. Ἡ πίστι... – ὤ ἡ πίστι!

Γιὰ τὴν πίστι ὁμιλεῖ καὶ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (βλ. Ἐφ. 2,4-10). Γιὰ τὴν πίστι πρέπει κ᾽ ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε· γιατὶ σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ **ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ πίστι**.

Δὲν θὰ χρειαστῇ νὰ πᾶμε μακριὰ γιὰ νὰ δοῦμε τὰ θαύματα ποὺ κάνει ἡ πίστι· ἀρκεῖ νὰ ῥίξουμε μιὰ πιὸ προσεκτικὴ ματιὰ στὴν Ἱστορία, **στὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους μας**. Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν σήμερα μὲ τὸ κήρυγμά μου νὰ δώσω ἀφορμὴ νὰ δοῦμε πῶς ὁ θεόπνευστος λόγος φωτίζει καὶ τὴν πορεία τῆς πατρίδος μας μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο τῆς ἀπιστίας.

* * *

● **Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος**, ἀδελφοί μου, ἐὰν μέχρι τώρα πολλὲς φορὲς σώθηκε ἀπὸ ὁλοσχερῆ ἀφανισμό, ἐὰν καὶ σήμερα ἀκόμη σῴζεται παρὰ τὴν κακοδαιμονία ποὺ ὑφίσταται, ἐὰν καὶ στὸ μέλλον τὸ γένος μας θὰ σωθῇ ἐν μέσῳ σκιᾶς ἀντιχρίστου ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ διέλθῃ, νὰ τὸ ξέρουμε καλά, **σώθηκε καὶ θὰ σωθῇ ὁριστικῶς χάρις στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ**.

Τί συμβαίνει μ᾽ ἐμᾶς; Ἡ μακρὰ ἱστορία μας βεβαιώνει, ὅτι τὸ γένος τοῦτο, τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ἀφ᾽ ὅτου γνώρισε καὶ ἀσπάστηκε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔθεσε προθύμως τὸν ἑαυτό του **στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ**· ἔγινε στὰ ἄλλα ἔθνη κήρυκας τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χάριτος ποὺ γεύθηκε.

Εἴμαστε **ἕνα μικρὸ φρούριο** ποὺ βρίσκεται διαρκῶς κυκλωμένο ἀπὸ διαφόρους ἐχθροὺς ποὺ τὸ ἐπιβουλεύονται. Αὐτοὶ μεταξύ τους ἔχουν ἀσφαλῶς διαφορές, ὅλοι τους ὅμως συμφωνοῦν καὶ συμμαχοῦν στὸ νὰ περισφίγγουν καὶ νὰ ὑπονομεύουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ φρούριο τοῦτο. Τὸ μαρτυρικὸ γένος μας παρὰ τὴν ἀνάγκη του νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ παρὰ τὴν πολεμική του ἑτοιμότητα γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια καὶ τὴν ἐλευθερία του, κανένα δὲν μίσησε καὶ δὲν ἐπιβουλεύθηκε. Τήρησε καὶ τηρεῖ στάσι εὐγενῆ, φιλειρηνική, εὐεργετική. Κανένα δὲν ἐχθρεύεται καὶ δὲν θέλει νὰ ἀδικήσῃ ἢ νὰ βλάψῃ. Ἀγαπᾷ νὰ βασιλεύῃ παντοῦ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ἐν τούτοις δέχτηκε καὶ δέχεται ἀπὸ ἄλλους λαούς, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀγνωμοσύνη καὶ ἀδικία.

Ὑπῆρξε ἐποχή, στὰ χίλια χρόνια τῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ τὸ γένος μας πολέμησε ὄχι μὲ ἕνα ἀλλὰ μὲ δύο καὶ τρεῖς ἐχθρούς· καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σκέπη τῆς Παναγίας τοὺς νίκησε. Ἦρθε ὅμως καὶ ἐποχὴ πού, γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, **τὸ γένος μας ὑποδουλώθηκε** ἐπὶ 400 καὶ 500 χρόνια στοὺς ὀθωμανοὺς Τούρκους. Ὅλοι τότε νόμιζαν, καὶ τὸ ἔλεγαν, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ποτὲ πιὰ δὲν θὰ σηκώσῃ κεφάλι, ποτὲ δὲν θὰ ἐλευθερωθῇ· οἱ ἐχθροί του εἶχαν ἀνοίξει ἕνα λάκκο βαθὺ καὶ μέσα ἐκεῖ τὸ εἶχαν θάψει.

Ἀλλὰ μέγας ὁ Θεὸς καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα του! Τὸ γένος μας, ποὺ ἦταν ἐπὶ τόσους αἰῶνες ὑπόδουλο, τὸ κράτος αὐτὸ ποὺ εἶχε σβήσει ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης, ὁ λαὸς αὐτὸς ποὺ φαινόταν νεκρός, μία ὡραία πρωία, τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, στὶς 25 Μαρτίου 1821, **ἀναστήθηκε** ἀπὸ τὸν τάφο δουλείας τεσσάρων αἰώνων!

Πῶς ἔγινε αὐτό; Ἔγινε, διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολέμησαν μὲ πίστι. Τὸ θαῦμα ἔγινε, διότι, ὅπως εἶπε σὲ ἕνα λόγο του ὁ Κολοκοτρώνης, **ἡ Παναγία ἔβαλε τὴν ὑπογραφή της** γιὰ τὴν ἐλευθερία μας, καὶ ἡ Μεγαλόχαρη δὲν εἶνε σὰν τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς τῆς γῆς

ποὺ κάνουν διπλωματία, ἀθετοῦν ὑποσχέσεις ποὺ ἔχουν δώσει, ἐξαπατοῦν καὶ ἀδικοῦν ἀδυνάτους. Ἐκείνη δὲν παίρνει πίσω τὸ λόγο της.

Ἔτσι ἀναστήθηκε ἡ νεκρὴ Ἑλλάδα. Ἡ ἐλευθερία της εἶνε ἱερά· ὅ,τι καὶ ἂν ἰσχυρίζωνται κατόπιν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τους κάποιοι ὑλισταὶ καὶ ἄθεοι, **εἶνε καρπὸς τῆς πίστεως**.

Ἀλλὰ γιατί νὰ πηγαίνουμε τόσο πίσω; Ἡ πίστι στὸ Θεὸ θαυματούργησε καὶ σὲ νεώτερα χρόνια· **μᾶς βοήθησε ἐπίσης στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους**. Διότι στὴ μνήμη ἀκριβῶς τοῦ πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, 26 Ὀκτωβρίου 1912, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μπῆκε στὴν πόλι καὶ ὕψωσε στὸ Λευκὸ Πύργο τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Εἶνε τυχαῖο αὐτό;

● Μᾶς βοήθησε ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ στὰ παλαιὰ χρόνια, μᾶς βοήθησε στὰ νεώτερα χρόνια, μᾶς βοήθησε καὶ στὰ δικά μας χρόνια, **στὸν Ἀλβανικὸ πόλεμο τοῦ ’40**.

Αὐτὸ ποὺ ἔγινε τότε, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε δικό μας κατόρθωμα· **εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ**, τὸ ὁποῖο μᾶς χάρισε τότε μὲ τὴν ἔναρξι τοῦ πολέμου τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940 στὴν Ἀλβανία.

Εἶνε **προστασία τῆς Θεοτόκου**. Ἦλθε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες μιὰ ἁπλῆ γυναίκα τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχε πάει νὰ προσκυνήσῃ στὸν **Προυσσὸ** τῆς Εὐρυτανίας, στὸ περίφημο μοναστήρι τὸ ὁποῖο ἔχει τὴ θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Προυσσιωτίσσης, καὶ μοῦ λέει· –Ἡ Προυσσιώτισσα δὲν βρίσκεται στὸ μοναστήρι. –Ποῦ βρίσκεται; τῆς λέω. –Εἶνε στὸ μέτωπο, τὴν εἶδαν οἱ στρατιῶτες!... Δὲν εἶχε ἄδικο, δὲν ἔκανε λάθος ἡ γυναίκα αὐτὴ τοῦ λαοῦ. Διότι ἡ Παναγία μας βρέθηκε πράγματι ἐκεῖ μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες μας.

Ἡ Παναγία ὡς *«ὑπέρμαχος Στρατηγός»*, ὡς ἀρχιστράτηγος, κυβερνοῦσε καὶ κατηύθυνε τὸ ἔθνος. Αὐτὴ τιμώρησε τοὺς ἀσεβεῖς οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς της, στὶς 15 Αὐγούστου 1940, ἔστειλαν **στὴν Τῆνο** τὸ ὑποβρύχιο «Ντελφῖνο» καὶ αὐτὸ τορπίλλισε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς ἱερᾶς νήσου τὸ εὔδρομο πολεμικὸ πλοῖο μας «Ἔλλη», τὸ ἑλληνικὸ καράβι ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ τιμήσῃ σημαιοστολισμένο τὴν ἑορτὴ τῆς Παναγίας. Ἡ μία ἀπὸ τὶς τορπίλλες ποὺ ἔρριξε χτύπησαν θανάσιμα τὴν «Ἔλλη» καὶ τὴ βύθισε. Ἡ Παναγία ὅμως δὲν λησμόνησε, δὲν ἄφησε ἀτιμώρητη τὴν ἀσέβεια αὐτή· μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια τὸ ἰταλικὸ ἐκεῖνο ὑποβρύχιο βυθίστηκε κοντὰ στὸν Τάραντα μαζὶ μὲ ὅλο τὸ πλήρωμά του.

Ἡ Παναγία καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι συνοδεύουν τοὺς μαχητάς μας στοὺς ἡρωικοὺς ἀγῶνες των στὴ στεριὰ καὶ στὴ θάλασσα διαρκῶς, σὲ ἀμέτρητες περιπτώσεις.

● Καὶ δὲν τελειώνει ἐκεῖ, ἀδελφοί μου, στὸ 1940, ἡ εὐεργεσία τῆς πίστεως. Ἡ πίστι στὸ Χριστὸ συνεχίζει νὰ μᾶς βοηθῇ· **μᾶς βοηθεῖ καὶ τώρα**, παρ’ ὅλο ποὺ δὲν τὸ ἀξίζουμε.

Εἴμαστε ἁμαρτωλοί, **δὲν εἴμαστε ἄξιοι γιὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ**. Μὲ μύριες παραβάσεις τῶν θείων ἐντολῶν, μὲ ὀλιγοπιστίες καὶ χλιαρότητες, μὲ ἀσέβειες καὶ ἀρνήσεις, μὲ ὕβρεις καὶ βλασφημίες, ἔχουμε πολλὲς φορὲς λυπήσει καὶ ἐξακολουθοῦμε ἀκόμη νὰ λυποῦμε τὸν Κύριό μας. Ἂν δὲν ἦταν πατέρας πανάγαθος, μὲ ἀγάπη ἄπειρη καὶ ἔλεος ἀνεξάντλητο, θὰ μᾶς εἶχε ἐκτρίψει ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος. *«Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος»* (Ψαλμ. 144,8). Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἔχει τιμωρήσει, γιατὶ ἀμέτρητες φορὲς τὸν ἔχουμε προδώσει κ’ ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ δρόμο του, ἐκεῖνος συγχωρεῖ καὶ ἐλεεῖ. Παραγράφει τὴν ἐχθρικὴ συμπεριφορά μας, παρατείνει τὸ ἔλεός του καὶ δίνει νέες εὐκαιρίες νὰ τὸν πλησιάσουμε καὶ νὰ συμφιλιωθοῦμε πάλι μαζί του.

Αὐτὸ γίνεται. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὸν καθένα μας προσωπικὰ καὶ γιὰ τὴν **πατρίδα** μας ὡς σύνολο. Ἁμαρτάνει ὁ Ἕλληνας, ἁμαρτάνει καὶ ἡ Ἑλλάδα· καὶ ὅπως μπορεῖ ὁ καθένας νὰ μετανοήσῃ, ἔτσι καὶ ὅλο τὸ γένος μας μπορεῖ ν’ ἀλλάξῃ πορεία, νὰ βρῇ πάλι τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει, λοιπόν, ἐλπίδα σωτηρίας, ὑπάρχει ἀκόμη χρόνος γιὰ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή. Ὁ Χριστὸς μᾶς περιμένει, γιατὶ θέλει νὰ σωθοῦμε καὶ ὄχι νὰ τιμωρηθοῦμε καὶ νὰ χαθοῦμε.

Ἐδῶ στηρίζεται ἡ ἐλπίδα ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ πίστι μας· πιστεύουμε ὅτι **ἡ πατρίδα μας πάλι θὰ δοξασθῇ**. Ἡ Ἑλλάδα θὰ σωθῇ καὶ θὰ γίνῃ καλὸ παράδειγμα καὶ γιὰ ἄλλους, θὰ δείξῃ στοὺς γύρω της τί μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἕνα μικρὸ ἔθνος ὅταν πιστεύῃ στὸ Θεό.

* * *

Ἂς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο. Καὶ ἂς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς ἐλεῇ καὶ προστατεύῃ. Νὰ τὸν παρακαλοῦμε πρὸ παντὸς νὰ μᾶς δίνῃ πίστι, γιὰ νὰ νικήσουμε τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς μας· ἕως ὅτου διὰ πρεσβειῶν τῆς παναχράντου Μητρός του καὶ ὅλων τῶν ἁγίων ἀξιωθοῦμε νὰ εἰσέλθουμε στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει πλέον πόλεμος καὶ θλῖψις ἀλλὰ εἰρήνη καὶ χαρά, ἐκεῖ ποὺ ἄγγελοι ψάλλουν τὸ *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»* (Λουκ. 2,14)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ἱ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν 24-11-1940.
Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα καὶ ἀναπλήρωσις 7-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1862	Κυριακὴ Ι΄ Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 8 Δεκεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀστυφιλία

Ἄσθενὴς ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, βαρειὰ ἀσθενὴς ἐπὶ δεκαοχτὼ χρόνια (Λουκ. 13,11,16), μὲ ἀσθένεια δαιμονική. Ὁ σατανᾶς τῆς εἶχε λυγίσει τὸ κορμὶ σὰν κρίκο· τὸ κεφάλι της ἄγγιζε τὴ γῆ καὶ περπατοῦσε μὲ τὰ τέσσερα. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ κορμί της, στὸν παντοκρατορικὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, τινάχτηκε ὄρθιο, καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ εἶδε κι αὐτὴ οὐρανό, ἄστρα, καὶ δόξασε τὸ Θεό.

Ἀσθενὴς ἡ γυναίκα αὐτή· ἀλλὰ ἀσθενεῖς, ἀδελφοί μου, εἴμαστε καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως, κ' ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ κ' ἐσεῖς ποὺ μ' ἀκοῦτε. Ἀσθενεῖς καὶ ἡ οἰκογένεια, καὶ τὸ σχολεῖο, καὶ ἡ παιδεία, καὶ ἡ πολιτεία, καὶ ἡ ἐκκλησία, **ἀσθενὴς ὁ κόσμος ὁλόκληρος**. Καὶ μακάρι νὰ τὸ καταλάβουμε αὐτό, νὰ συναισθανθοῦμε ὅτι ὁ διάβολος μᾶς ἔχει δέσει χειροπόδαρα, ἄλλον πέντε, ἄλλον δέκα, ἄλλον δεκαοχτὼ χρόνια.

Κάποιοι λένε, ὅτι ὁ κόσμος δὲν θεραπεύεται πλέον παθολογικῶς ἀλλὰ χειρουργικῶς. Ἐγὼ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν φτάσαμε στὸ σημεῖο αὐτό, ὥστε ἡ ἀνθρωπότης νὰ μπῇ πάλι στὸ χειρουργεῖο ἑνὸς πολέμου· πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῇ **παθολογικῶς**, θεραπευομένη ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Δὲν θὰ μιλήσω γιὰ ἀσθένειες σωματικές· θὰ μιλήσω γιὰ **μιὰ ἀσθένεια κοινωνικὴ** καὶ πνευματική, μιὰ ἀσθένεια τοῦ καιροῦ μας ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐγκατάλειψι τῆς ὑπαίθρου.

Ἀλλοίμονο ἂν ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ. Αὐτὴ ἐρήμωσε τὴν ἐπαρχία, τὶς φτωχὲς καλύβες ὅπου γεννηθήκαμε. Εἶνε σὰν τὴ μῦγα· ὅπως ἡ μῦγα κολλάει στὰ ἄλογα κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ ζῷα δὲν ἡσυχάζουν ἀλλὰ τρέχουν δεξιὰ - ἀριστερά, ἔτσι κι αὐτὴ ἔχει κολλήσει στὸ λαό μας. Αὐτὴ ἄδειασε τὰ χωριά· κι ὅταν σβήσῃ τὸ χωριὸ ἡ πατρίδα πεθαίνει. Ἡ «μῦγα» αὐτὴ στὰ ἑλληνικά, σὲ γλῶσσα ἐπιστημονικὴ ἐξευγενισμένη, λέγεται **ἀστυφιλία**.

* * *

Ἡ ἀστυφιλία, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἀσθένεια ποὺ κάνει τὸν **χωρικὸ** ν' ἀφήνῃ τὸ μέρος του, τὸ σπίτι του, τοὺς συγγενεῖς, τὸν καθαρὸ ὑγιεινὸ ἀέρα, τὰ μνήματα τῶν γονέων του, καὶ μ' ἕνα μπογαλάκι **νὰ κουβαλιέται μέσ' στὴν πόλι**. Ἔτσι ἡ Ἀθήνα, ποὺ ἐπὶ τοῦ Ὄθωνος εἶχε μόλις τριάντα χιλιάδες κατοίκους, τώρα γέμισε σπίτια. Δὲν χαίρομαι γι' αὐτό, κλαίω ὡς Ἕλληνας καὶ Χριστιανός. Ἂν ἀνεβῇς στὸ Λυκαβηττό, θὰ δῇς μιὰ θάλασσα ἀπὸ τὰ Τουρκοβούνια ὣς τὸ Αἰγάλεω καὶ τὸ Πέραμα, κι ἀπὸ τὴν Πάρνηθα καὶ τὴν Πεντέλη ὣς τὸν Πειραιᾶ. Εἴμαστε μιὰ μικρὴ χώρα καὶ στὴ γούρνα - στὸ λεκανοπέδιο αὐτὸ μαζεύτηκαν ἑκατομμύρια.

Γιατί μαζεύεται ἐδῶ αὐτὸς ὁ κόσμος; **ποιός μαγνήτης** τὸν τραβάει στὴ μεγάλη πολιτεία;

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὶς πόλεις ὑπάρχει **χρῆμα, εὐκολίες**, ἀνέσεις, κομφὸρ τῆς ζωῆς, μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὰ μικρὰ χωριά. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Γιά τεντῶστε τ' αὐτί σας. Μὴν ἀκούσετε ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό· ἀκοῦστε τὸν προφήτη Δαυὶδ ποὺ λέει· *«Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει…»* (Ψαλμ. 54,9 κ.ἑ), μέσα στὴ μεγάλη πόλι εἶδα νὰ ὑπάρχῃ **ἀνομία**. Ἂν παρατηρήσῃς τὴν κοινωνία αὐτὴ μὲ τὰ μάτια εἰδικοῦ, μὲ μάτια κοινωνιολόγου, μάτια ἀστυνομικοῦ, μάτια δικαστικοῦ, μάτια ἱερέως, μάτια πνευματικῶν πατέρων, ποὺ εἶνε μάτια ὀξυδερκῆ· ἂν βυθίσῃς τὸ βλέμμα στὸ ὑπέδαφος, ἐρευνήσῃς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας κι ἀφουγκρασθῇς τὸν κρυφὸ πόνο, τότε, ἀγαπητέ μου, πρέπει νά 'χῃς ποτάμια δάκρυα γιὰ νὰ κλάψῃς τὴν πολιτεία τὴ μεγάλη.

- *«Εἶδον»*, λέει, *«ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει»*. Δηλαδή; Εἶδα **κλοπὴ** καὶ **ἀδικία**, ποὺ δὲν γίνεται ὅπως στὰ χωριά· γίνεται μὲ τέχνη, μὲ τὸ γάντι, μὲ νόμους, μὲ χίλιους - δυὸ τρόπους. Ἄλλος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος διαθέτει χρυσάφι μὲ τὸ φτυάρι, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἔχει εἰσιτήριο νὰ κατεβῇ στὴν πόλι. Πολλὴ καὶ μεγάλη ἀδικία.
- Εἶδα ἀκόμα, λέει ὁ προφήτης, **ἀσπλαχνία**. Τώρα τὸ χειμῶνα, ποὺ τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει

καὶ πέφτει χιόνι, γιὰ μερικοὺς λὲς κ' εἶνε ἄνοιξι - καλοκαιράκι· αὐτοὶ ἔχουν σκεπάσματα καὶ κουβέρτες, ἠλεκτρικὲς θερμάστρες καὶ καλοριφέρ, δὲν καταλαβαίνουν κρύο, καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν κάποιοι στὸ Αἰγάλεω, τόσα πλάσματα τοῦ Χριστοῦ μας, χῆρες καὶ ὀρφανά, κρυώνουν σὲ παράγκες· δὲν ρωτοῦν ποῦ κοιμοῦνται αὐτοί, ἔχουν νὰ φᾶνε, πῶς ζοῦν;

● *«Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει»*. Εἶδα ἀκόμη μέσα στὴν πόλι – τί· **ἀκολασία**. Κάθε τόσο λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας κάνουν ἐφόδους κι ἀνακαλύπτουν κορίτσια –δὲν τὶς καταδικάζω, οὔτε ὁ Χριστὸς τὶς καταδίκασε—, κορίτσια ποὺ ἔρχονται στὴν πόλι καὶ πουλᾶνε τὸ κορμάκι τους γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Σπίτια καὶ πολυκατοικίες ἔγιναν ἄντρα ἀκολασίας, κέντρα διαφθορᾶς, Σόδομα καὶ Γόμορρα.

● *«Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει»*…

Ἀλλ' ἂς σταματήσω τὴν περιγραφὴ καὶ ἂς ρωτήσω· ἄραγε, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, αὐτοὶ ποὺ κάθονται στὶς πόλεις εἶνε εὐτυχισμένοι; Ὄχι δυστυχῶς. Φαντάζει πολὺ ἡ πόλις καὶ νομίζει καθένας ὅτι στὴ μεγάλη πολιτεία θὰ βρῇ τὴν εὐτυχία του. Μὰ **ὑπάρχει ἐκεῖ εὐτυχία;…**

Θὰ μοῦ πῆτε· Στὸ χωριὸ δὲν ἔχω δραχμὴ νὰ κουνηθῶ, ἐνῷ **στὴν πολιτεία ὑπάρχει πλοῦτος**…

Στὴν πόλι βέβαια, ἅμα κανεὶς πάρῃ καὶ τὸν διάβολο συνεργάτη, **γέμισαν τὰ πορτοφόλια του**· ὅποιος πλουτίζει, συνήθως κάποια συμμαχία ἔχει μὲ τὸ διάβολο. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι τὸν πλοῦτο τὸν ἀπέκτησε τιμίως καὶ τὸν κατέχει δικαίως, καὶ πάλι τὸ χρῆμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο.

Τί νὰ σοῦ κάνῃ τὸ χρῆμα; Λεπτά! φωνάζει ὁ ἕνας· λεπτά! ὁ ἄλλος· ὅλοι θέλουν τὰ *«τριάκοντα ἀργύρια»* (Ματθ. 26,15· 27,3). Δίψα σατανική. Μὰ τί νὰ σοῦ κάνουν τὰ λεφτὰ ὅταν π.χ. μέσ' στὸ σπίτι ὑπάρχῃ οἰκογενειακὸ δρᾶμα (μοιχεία, διαζύγιο), ὅταν ὑπάρχῃ μιὰ ἀσθένεια ἀνίατη ἢ ἀναπηρία, ἢ ὅταν συμβῇ θάνατος καὶ ὑπάρχῃ φέρετρο; Μὲ τὰ λεφτὰ ἀγοράζεις ὅλα τὰ πράγματα· ἕνα δὲν ἀγοράζεις, τὴν εὐτυχία. Μὲ τὰ λεφτὰ θὰ ἀγοράσῃς ἕνα μαντήλι μεταξωτὸ νὰ σφουγγίζῃς τὰ δάκρυά σου, ἢ μιὰ λεκάνη χρυσῆ νὰ φτύνῃς τὸ αἷμα σου· μὰ τὰ δάκρυα εἶνε δάκρυα εἴτε τὰ σφουγγίζεις μὲ μεταξωτὰ μαντήλια εἴτε πέφτουν κάτω στὴ μαύρη γῆ· καὶ τὸ αἷμα εἶνε αἷμα, εἴτε πέφτει κάτω στὸ χῶμα εἴτε μαζεύεται σὲ χρυσὲς λεκάνες.

Εἶχα διαβάσει ὅτι σὲ κάποιο βασίλειο ἔξω ἀπ' τὰ δικαστήρια εἶχαν δυὸ κρεμάλες γιὰ τοὺς καταδίκους· ἡ μία εἶχε σχοινὶ ἀπὸ ἁπλῆ τριχιά, ἡ ἄλλη εἶχε σχοινὶ πολυτελείας, ἀπὸ μετάξι· τὰ φτωχαδάκια, ἂν ἔκαναν ἐγκλήματα, τὰ κρεμοῦσαν μὲ τὴν ἁπλῆ τριχιά, τοὺς ἄλλους τοὺς κρεμοῦσαν μὲ τὸ μεταξωτὸ σχοινί· μὰ ὁ θάνατος, εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλιῶς, θάνατος εἶνε. Τί σοῦ προσφέρει λοιπὸν τὸ χρῆμα; ἁπλῶς θὰ σοῦ δώσῃ μιὰ κηδεία μεγαλοπρεπῆ, μιὰ κάσσα πολυτελείας.

* * *

Διαβάζετε, ἀδελφοί μου, τί λέει ἡ Ἀποκάλυψις; Μιὰ μέρα, λέει, πάνω ἀπὸ τὶς πολιτεῖες, ποὺ ἔγιναν Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ **Βαβυλῶνες** καὶ Πομπηίες, θὰ ἁπλωθοῦν μαῦρα σύννεφα, καὶ μέσα σὲ μιὰ νύχτα οἱ πολιτεῖες θὰ ἐρημώσουν. Λοιπόν, μὴ μοῦ μιλᾶτε οὔτε γιὰ Ἀθήνα οὔτε γιὰ Ῥώμη οὔτε γιὰ Παρίσι οὔτε γιὰ Λονδῖνο οὔτε γιὰ Μόσχα οὔτε γιὰ Νέα Ὑόρκη. ***«Οὐαὶ»*** τῷ κόσμῳ, οὐαὶ στὶς πόλεις ποὺ ἐγκλημάτησαν καὶ ὠργίασαν! (βλ. Ἀπ. κεφ. 18ο [ΙΗ']).

Διαβάζετε καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο; Δὲν ὁμιλεῖ γιὰ τέτοιες πόλεις. *«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»* (θ. Λειτ.)· ὁμιλεῖ γιὰ μία ἄλλη πόλι, τὴν ***«ἄνω Ἰερουσαλήμ»*** (Γαλ. 4,26). Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ *«ἄνω Ἰερουσαλήμ»*; Ὦ, ἀδέρφια μου, βάλτε φωτιὰ καὶ κάψτε τὰ ἄθλια ἀναγνώσματα, καὶ πάρτε στὰ χέρια σας τὰ συναξάρια, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Ἀποκάλυψι. Κι ἂν δὲν ἔχετε λεφτά, πουλῆστε καὶ τὸ πουκάμισό σας ἀκόμα γιὰ ν' ἀγοράσετε τὴν Ἀποκάλυψι τοῦ Ἰωάννου –εἶνε ἄλλωστε φτηνὸ βιβλίο– καὶ διαβάστε τὸ 21ο (ΚΑ΄) κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 21,10-27).

Τί λέει ἐκεῖ; Ἄγγελος πῆρε τὸν Ἰωάννη, τὸν ἀνέβασε σὲ ψηλὴ κορυφή, κι ἀπὸ 'κεῖ εἶδε μιὰ πολιτεία ἰδεώδη, ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος, τὴν ***«ἁγίαν Ἰερουσαλήμ»***, νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ῥιζώνῃ στὴ γῆ, μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιές. Ἕνα κάστρο τετράγωνο μὲ τρεῖς πύλες σὲ κάθε πλευρά, ἀνατολὴ - δύσι - βορρᾶ - νότο. Τὸ τεῖχος καὶ τὰ σπίτια της ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, ἡ πλατεῖα της ἀπὸ χρυσάφι. Ναὸ δὲν ἔχει· ναός της εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Δὲν χρειάζεται τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη· τὴ φωτίζει ἡ λάμψι τῆς ἁγίας Τριάδος κ' ἔχει παντοτινὰ ἡμέρα. Καὶ τὸ πιὸ παρήγορο· **ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν δάκρυα καὶ φέρετρα** (Ἁ.Ἁ. 7,17· 21,4), ὅπως ἐδῶ, ἀλλ' ἀκούγεται ἀκαταπαύστως τὸ *«ἀλληλούϊα»*.

* * *

Ἄμποτε, ἀδελφοί μου, ὅταν μιὰ μέρα φύγουμε ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο, νὰ συναντηθοῦμε ὅλοι, κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς κ' ἐσεῖς, ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπου εἶνε οἱ πρόγονοί μας, οἱ μάρτυρες, τὰ πνεύματα τὰ ἀθάνατα, ἀφοῦ σφραγίσουμε τὴ ζωή μας μὲ τὸ *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἐσταυρωμένου Αἰγάλεω - Ἀθηνῶν τὴν 9-12-1962. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 8-11-2014.
Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 67α΄Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1984	Κυριακὴ ΙΑ΄Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 15 Δεκεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Μακριὰ οἱ προφάσεις!

«Ἀγρὸν ἠγόρασα… Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε… Γυναῖκα ἔγημα…» (Λουκ. 14,18-20)

Στὴν ὡραία παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, βλέπουμε **ἕνα παράδοξο πρᾶγμα**. Ποιό δηλαδή;

Κάποιος ἀπὸ τὴν ἀρχοντικὴ τάξι τῶν φαρισαίων, ὅπως ἱστορεῖ ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστής, εἶχε καλέσει, ἡμέρα Σάββατο, τὸν Κύριό μας νὰ τοῦ κάνῃ τὸ **τραπέζι** (βλ. Λουκ. 14,1-15). Ὁ Χριστός, παρ' ὅλο ποὺ ἐγνώριζε ὅτι οἱ διαθέσεις τῶν φαρισαίων δὲν εἶνε ἀγαθές, ὅτι παρατηροῦν κάθε κίνησί του ζητώντας ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν, ἐν τούτοις δὲν ἐπρόβαλε κάποια πρόφασι γιὰ ν' ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ πῆγε. Δὲν πῆγε βέβαια γιὰ ν' ἀπολαύσῃ φαγητά· πῆγε γιὰ νὰ δοθῇ **εὐκαιρία νὰ διδάξῃ**. Καὶ πράγματι, κατὰ τὴ διάρκεια ἐκείνου τοῦ γεύματος θεράπευσε ἕναν ἀσθενῆ, διδάσκοντας ὅτι δὲν ἁμαρτάνει ὅποιος ἀγαθοεργεῖ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου· καὶ ἐνῷ αὐτὸ τὸ ἄκουσαν ὅλοι, κανείς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες δὲν τόλμησε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρησι. Δίδαξε ἐπίσης τὴν ταπείνωσι λέγοντας· Ὅταν σᾶς καλοῦν σὲ γάμους, νὰ προτιμᾶτε στὸ τραπέζι ὄχι τὴν πρώτη ἀλλὰ τὴν τελευταία θέσι. Τέλος εἶπε καὶ στὸν οἰκοδεσπότη· Ὅταν κάνῃς τραπέζι, νὰ καλῇς ὄχι φίλους καὶ συγγενεῖς ἢ πλουσίους γειτόνους, ἀλλὰ φτωχοὺς καὶ σακάτηδες, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν ἐδῶ στὴ γῆ, ὥστε νὰ σοῦ ἀνταποδοθῇ στὸ τέλος ὅταν θὰ γίνῃ ἡ κοινὴ ἀνάστασι. Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες εἶπε στὸν Κύριο μὲ πόθο· Εὐτυχισμένος ὅποιος θ' ἀξιωθῇ νὰ παρακαθήσῃ στὸ τραπέζι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Τότε, μὲ ἀφορμὴ τὸν λόγο αὐτόν, ὁ Κύριός μας εἶπε τὴν **παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου** ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Ὅτι κάποιος ἄνθρωπος ἔκανε μεγάλο βραδινὸ τραπέζι καὶ κάλεσε πολλούς. Κι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα κ' ἦταν ὅλα ἕτοιμα, ἔστειλε τὸ δοῦλο του νὰ τοὺς φωνάξῃ. Ἐκεῖ ὅμως συνέβη τὸ παράδοξο ποὺ εἴπαμε στὴν ἀρχή· οἱ καλεσμένοι φίλοι ἄρχισαν νὰ δίνουν ὅλοι τὴν ἴδια ἀπάντησι, λὲς καὶ ἦταν συνεννοημένοι. Οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀρνοῦνται νὰ λάβουν μέρος στὸ δεῖπνο. Προφασίζονται, ὅτι διάφορες ἐπείγουσες τάχα ἀσχολίες, ὅπως ὁ *«ἀγρός»*, τὰ *«ζεύγη βοῶν»* καὶ ἡ οἰκογένεια (*«γυναῖκα ἔγημα»*), τοὺς ἐμποδίζουν νὰ συμμετάσχουν στὸ τραπέζι (ἔ.ἀ. 14,18-20). Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Πολὺ παράδοξο.

* * *

Ἀλλ' ἐάν, ἀγαπητοί μου, «ἀποκρυπτογραφήσουμε» τὴν παραβολή, θὰ βροῦμε **τὸ νόημά της**, αὐτὸ ποὺ Κύριος θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ.

Κάτω ἀπὸ τὸ *«μέγα δεῖπνον»* πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὴν **χριστιανικὴ ζωὴ** γενικά, ἡ ὁποία εἶνε γεμάτη ἀπὸ πνευματικὰ θέλγητρα καὶ ἀπολαύσεις, ὄχι μόνο στὸν οὐρανὸ ἀλλ' ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ. Κάτω δὲ ἀπὸ τοὺς προσ - *«κεκλημένους»* πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὰ διάφορα πρόσωπα ποὺ προσκαλοῦνται νὰ γευθοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἔχοντας τώρα ὑπ' ὄψιν αὐτά, τὸ παράδοξο ποὺ περιγράφει ἡ παραβολὴ μετατρέπεται πλέον σὲ ἕνα γεγονὸς πολὺ συνηθισμένο, ποὺ τὸ βλέπουμε νὰ συμβαίνῃ κάθε μέρα, εἴτε μέσα στὴ δική μας τὴν καρδιὰ εἴτε μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἄλλων. Διότι πράγματι πουθενὰ ἀλλοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν συμπεριφέρεται τόσο ἀπρόθυμα ὅσο στὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἀεικίνητος σὲ ὅλα, ἐδῶ γίνεται βραδυκίνητη χελώνα – καὶ μακάρι νὰ πήγαινε σὰν τὴ χελώνα· ἐδῶ γίνεται πέτρα ἀκίνητη, δὲν ἐννοεῖ νὰ σαλέψῃ, νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ματαίως τοῦ ἔρχονται οἱ **προσκλήσεις** μὲ διαφόρους τρόπους· μηνύματα, εἰδήσεις, προτροπὲς φίλων, κηρύγματα, ἔλεγχοι τῆς συν-

ειδήσεως, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα γεγονότα εἴτε τῆς προσωπικῆς του ζωῆς εἴτε τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος εἴτε καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἢ τοῦ παγκοσμίου βίου. Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τρόπους ὁ πανάγαθος Θεὸς προσκαλεῖ τὸν καθένα στὴν χριστιανικὴ ζωή, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε τόσο ἀγαθὸς αὐτὸς ποὺ προσκαλεῖ, εἶνε τόσο μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ προτείνει, εἶνε τόσο ζηλευτὰ τὰ βραβεῖα ποὺ προσφέρει, ὥστε φυσιολογικὰ ὁ ἄνθρωπος θά ’πρεπε, χωρὶς πολλὴ σκέψι καὶ χωρὶς κανένα δισταγμό, νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι ποὺ φθάνει μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρόπους ποὺ εἴπαμε, ν’ ἀφήσῃ πίσω τὸ παρελθόν του, νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν προσκαλεῖ ὁ Χριστός, ἔχοντας πλήρη βεβαιότητα ὅτι, ὅπου καλεῖ ὁ Χριστός, ἐκεῖ βρίσκεται ἡ πραγματικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Καὶ ὅμως αὐτό, τὸ τόσο λογικό, πολὺ σπανίως γίνεται. Γιατί;

Ὑπάρχει βέβαια ἐλευθερία. Ἀλλὰ στὴν ἐλευθερία παρεμβαίνουν ἄλλοι. Ὁ ἄνθρωπος **ἔχει πολλοὺς κακοὺς συμβούλους**. Ἔχει πρῶτα - πρῶτα τὸν διεφθαρμένο **ἑαυτό** του, ποὺ τὸν κρατάει δεμένο σὲ χρόνια πάθη. Ἔχει ἔπειτα τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τὸν **κόσμο**, ποὺ ζοῦν ὅπως κι αὐτὸς στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ἀποθαρρύνουν, ὥστε νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ πετάξῃ πιὸ ψηλά. Ἔχει τέλος καὶ τὸν **σατανᾶ**, ποὺ μὲ δόλιο τρόπο τὸν ἐξαπατᾷ, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τὸ συμφέρον του. Ὅλοι αὐτοὶ μὲ κοινὴ συμφωνία εἰσηγοῦνται στὸν ἄνθρωπο ν’ ἀπορρίψῃ τὴν πρόσκλησι καὶ νὰ μένῃ στὰ ἴδια. Ἔτσι ὁ δύστυχος ἄνθρωπος δέχεται τὶς εἰσηγήσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας του, ἀπορρίπτει τὴν πρόσκλησι, καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ κοιμίσῃ τὴ συνείδησί του, πλάθει διάφορες δικαιολογίες γιὰ νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ ὀλέθριο λάθος του, τὴν παράλειψι τοῦ ὑψίστου χρέους του νὰ σπεύσῃ κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ποὺ τὸν καλεῖ.

«Ἀγρὸν ἠγόρασα» – «ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά» – «γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν», νά τί προφασίζεται ὅποιος δὲν ἔχει διάθεσι νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ **οἱ προφάσεις αὐτὲς εἶνε ἀνόητες** καὶ μαρτυροῦν πόσο ἀδικεῖ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ὅποιος προβάλλει τέτοιες δικαιολογίες.

Ἡ χριστιανικὴ ζωή, ἡ γνήσια εὐαγγελικὴ ζωή, δὲν εἶνε ἄρνησι τῆς ζωῆς μέσα στὸν κόσμο. Πραγματοποιεῖται μέσα στὴν κοινωνία. Μπορεῖ νὰ συμβαδίσῃ σὲ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ σταθῇ **πολύτιμος σύντροφός** του, σὲ ὁποιοδήποτε εἶδος νομίμου ἐργασίας καὶ ἂν αὐτὸς καταγίνεται. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶπε ν’ ἀφήσουμε ἀκαλλιέργητα τὰ χωράφια, νὰ κλείσουμε τὰ καταστήματα, νὰ ἀρνηθοῦμε τὸ γάμο καὶ νὰ καταργήσουμε τὴν οἰκογένεια, προκειμένου νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Μποροῦμε καὶ ὡς ἀγρότες καὶ ὡς ἔμποροι καὶ ὡς ἔγγαμοι οἰκογενειάρχες νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Κυρίου μας. Ἡ ζωὴ ἡ χριστιανικὴ ὄχι μόνο δὲν μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθημερινῶν μας ἔργων, ἀλλ’ ἀντιθέτως **ἐξυψώνει καὶ ἐξευγενίζει** τὰ ἔργα καὶ τὶς ἀσχολίες μας ἐκεῖνες ποὺ ἐκτελοῦνται κάτω τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔπειτα, ἡ πρώτη καὶ ὑψίστη ὑπόθεσι τῆς ζωῆς μας εἶνε **ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς** μας, καὶ κατόπιν κατὰ σειρὰν ἀξίας ἔρχονται οἱ ἄλλες ὑποθέσεις, γιὰ τὴν οἰκογένειά μας, γιὰ τὰ κτήματά μας, τὰ ἐμπόριά μας κ.τ.λ.. Ἐκεῖνος ποὺ ἀφήνει τὸ νοῦ του ν’ ἀπορροφηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὶς σκέψεις μόνο τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ τῶν ἄλλων καθημερινῶν του ἀσχολιῶν, δείχνει ὅτι δὲν πιστεύει στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ τὴ μέλλουσα ζωή· γιατὶ ἂν πίστευε, θὰ εὕρισκε χρόνο ν’ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὰ ζητήματα τῆς σωτηρίας του, χρόνο ἴσο τοὐλάχιστον μὲ τὸ χρόνο ποὺ διαθέτει γιὰ τὰ μικρὰ βιοτικὰ ζητήματα. Ἀλλὰ τώρα; Ἀσχολεῖται νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο θὰ κοιμηθῇ μία μόνο νύχτα, καὶ καθόλου δὲν μεριμνᾷ γιὰ τὸ οἴκημα τοῦ οὐρανοῦ, στὸ ὁποῖο ὄχι ὧρες καὶ ἡμέρες ἀλλὰ χρόνια καὶ αἰωνίως θὰ παραμείνῃ. Τόση φροντίδα γιὰ τὰ ἐπίγεια, τόση ἀμέλεια γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ πολυτιμότερο μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

* * *

Μακριὰ λοιπὸν ἀπὸ μᾶς οἱ προφάσεις! Καὶ ἐπειδὴ οἱ προφάσεις εἶνε προϊὸν τῆς ἁμαρτίας, ποὺ ζητάει νὰ καλυφθῇ κάτω ἀπὸ αὐτές, γι’ αὐτὸ ἂς λέμε στὸν Κύριο τὴ θερμὴ προσευχὴ τοῦ Δαυΐδ· *«Κύριε, μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι **προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις**»*, μὴ μ’ ἀφήσῃς νὰ βρίσκω ἁμαρτωλὲς προφάσεις (Ψαλμ. 140,4).

Ἂς τρέχουμε παντοῦ ὅπου μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός· καὶ στὰ προσκλητήριά του εἴθε οἱ ἄγγελοί του ποτὲ νὰ μὴ σημειώνουν γιὰ μᾶς τὴ λέξι **«ἀπών»**, ἀλλὰ νὰ σημειώνουν πάντοτε τὴ λέξι **«παρών»**. Τότε θὰ ἔχουμε κ’ ἐμεῖς τὴν ἐλπίδα, νὰ παρακαθήσουμε στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ, στὴν οὐράνιο βασιλεία του. Καὶ *«μακάριος, ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ»* (Λουκ. 14,15).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 228-229/17-12-1939, σ. 131). Μεταγλώττισις στὴν ὁμιλουμένη σήμερα καὶ μικρὴ ἐπέκτασις 16-11-2016.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 828[2]	Κυριακὴ π.Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 22 Δεκεμβρίου 2024 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ παρελθὸν

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ…»
(Ματθ. 1,1)

Ἔτσι, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,1-25). Τὸ εὐαγγέλιο τὸ σημερινὸ εἶνε **ἕνας κατάλογος** ληξιαρχικὸς καὶ γενεαλογικός, ποὺ περιέχει σαραντατρία (43) ὀνόματα· τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ.

–Μὰ **ἔχει προγόνους ὁ Χριστός;**

Ὡς Θεὸς δὲν ἔχει. Ὡς ἄνθρωπος, ποὺ γεννήθηκε ἐδῶ στὸν κόσμο, **ἔχει προγόνους κατὰ σάρκα**. Καὶ σήμερα, ποὺ εἶνε Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει τὰ ὀνόματα τῶν προπατόρων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ σὰν ἀστέρια λάμπουν στὸν οὐρανὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Εἶνε ὀνόματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Πρῶτο ὄνομα καὶ ῥίζα ὅλων αὐτῶν τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ **Ἀβραάμ**, ποὺ ἔζησε δυὸ χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἀπὸ αὐτὸν προῆλθαν ὅλα τὰ ἄλλα ὀνόματα ποὺ ἀκοῦμε σήμερα. Ἀναφέρει πρῶτο τὸν Ἀβραάμ, διότι σ' αὐτὸν δόθηκε ἡ ὑπόσχεσι, ὅτι *«ἐν τῷ σπέρματί του εὐλογηθήσονται πάντα τὰ ἔθνη»* (βλ. Γέν. 12,3· 18,18) καὶ ὅτι κάποιος ἀπόγονος τοῦ Ἀβραὰμ θὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσι ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ἔφθασε μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶνε ἀξιοθαύμαστο τὸ ὅτι οἱ **Ἑβραῖοι**, καὶ μέχρι σήμερα ἀκόμα, διατηροῦν τὴ μνήμη τῶν προγόνων τους.

Τὸ ἁμάρτημά τους ὅμως εἶνε ὅτι, ὅταν ἐκπληρώθηκε ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ καὶ ἦρθε ὁ Χριστός, αὐτοὶ δὲν πίστεψαν. Ἔκλεισαν τὰ μάτια νὰ μὴ δοῦν τὸ Θεῖο Βρέφος. Καὶ πολέμησαν μὲ μανία τὸ Χριστό, καὶ τὸν σταύρωσαν. Γι' αὐτὸ *«τὸ αἷμα αὐτοῦ»* βαρύνει ἐπ' αὐτοὺς *«καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα»* τους (Ματθ. 27,25) μέχρι σήμερα.

Σήμερα λοιπὸν ἀκοῦμε **τὸ παρελθὸν** τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Καὶ τὸ παρελθόν τους ἔχει νὰ παρουσιάσῃ μεγάλα καὶ κορυφαῖα πρόσωπα.

Γιατί τὰ λέμε αὐτά; Διότι θέλουμε νὰ τονίσουμε, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ἔχουν ἕνα παρελθόν. Καὶ τὸ παρελθὸν εἶνε ἐκεῖνο ποὺ **δίνει ἀξία σὲ ἕνα ἔθνος**. Πές μου τὸ παρελθὸν μιᾶς φυλῆς, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποιά εἶνε ἡ φυλὴ αὐτή.

* * *

Δύο ἔθνη ἔχουν παρελθόν. Πρῶτα εἶνε **ὁ Ἰσραήλ**· ὁ *«περιούσιος λαός»*, ὅπως τὸν ὀνομάζει ἡ Γραφὴ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἔξ. 19,5· 23,22. Δευτ. 7,6· 14,2· 26,18. Τίτ. 2,14). Καὶ μετὰ τὸν Ἰσραὴλ περιούσιος λαὸς –δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς– εἶνε **ἡ Ἑλλάς**.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἕνα παρελθὸν ἔνδοξο, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ λησμονήσουμε. Ποιό εἶνε τὸ παρελθόν μας; Εἶνε πολλά. **Παρελθὸν** εἶνε τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Παρθενών. Παρελθὸν εἶνε ἡ Ἁγια-Σοφιὰ τῶν βυζαντινῶν χρόνων. Παρελθὸν εἶνε μνημεῖα ἐγκατεσπαρμένα στὴ Μικρὰ Ἀσία μέχρι τὸν Πόντο, ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια. Παρελθὸν εἶνε οἱ ἀρχαῖες εἰκόνες. Παρελθὸν εἶνε ἡ βυζαντινή μας μουσική. Παρελθὸν εἶνε τὰ δημοτικά μας τραγούδια. Παρελθὸν εἶνε τὰ κλασσικὰ συγγράμματα, ποὺ ἔγραψαν μεγάλα καὶ ὑπέροχα πνεύματα. Παρελθὸν ἀκόμα εἶνε οἱ μεγάλοι ἄνδρες, διαπρεπεῖς σὲ ὅλες τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες. Ὁποιαδήποτε ἐπιστήμη καὶ ἂν πῇς, πατέρας καὶ θεμελιωτής της εἶνε Ἕλληνας.

Παρελθὸν εἶνε ὅλα αὐτά. Παρελθὸν ἀκόμα, ποὺ διακρίνει τὴ φυλή μας, εἶνε **ἡ γλῶσσα**. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε ἄφθαστη. Δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς· γλωσσολόγοι ἐπιστήμονες λένε, ὅτι ἡ γλῶσσα ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ λεπτότερα νοήματα εἶνε ἡ ἑλληνική. Καὶ ἀπόδειξις τὸ τί γίνεται ὅταν παρουσιαστῇ ἕνα καινούργιο πρᾶγμα. Βρέθηκε λ.χ. ἡ συσκευή, ποὺ ἕνας μιλάει ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ ἀκούγεται μακριά. Πῶς νὰ τὴν ὀνομάσουν; Τὴν ὠνό-

μασαν *τηλέ-φωνο*. Δυὸ ἀρχαῖες ἑλληνικὲς ῥίζες, *τηλε–* καὶ *φωνή*, ἑνωμένες σὲ μία λέξι· *τηλε–* θὰ πῇ μακριά. Δὲν χρησιμοποίησαν ἄλλη γλῶσσα· τὴν ἑλληνικὴ πῆραν γιὰ νὰ ὀνομάσουν τὸ *τηλέ-φωνο*. Ὅταν πάλι βρήκανε ἕνα ἄλλο ὄργανο, ποὺ μεταδίδει ἀπὸ μακριὰ τὰ λόγια γραπτῶς στὸ χαρτί, πάλι τὴν ἑλληνικὴ χρησιμοποίησαν· τὸ ὠνόμασαν *τηλέ-γραφο*. Κι ὅταν βρήκανε ἄλλο ὄργανο –ἔλεγε ὁ Κοσμᾶς πρὶν διακόσα χρόνια, ὅτι ἕνα κουτὶ θὰ τρελλάνῃ τὴν ἀνθρωπότητα–, τὸ ὠνόμασαν *τηλε-όρασι*. Βλέπετε τί πλοῦτο ἔχει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα;

* * *

Ἔχει παρελθὸν ἡ φυλή μας, ἀγαπητοί μου. Ἀλλὰ λέγοντας παρελθὸν πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε τὰ πράγματα. Διότι ὑπάρχει καὶ παρελθὸν μὲ στοιχεῖα ποὺ ὁ χρόνος τὰ κατεδίκασε. Ἂν πάρουμε κόσκινο, **δὲν μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ὅλο τὸ παρελθὸν ἀνεξετάστως**. Διότι μέσα στὸ παρελθὸν ὑπάρχουν καὶ ἰδέες, συστήματα, ἀπόψεις, προλήψεις, δεισιδαιμονίες καὶ ἔθιμα εἰδωλολατρικά. Ἔμειναν αὐτὰ σὰν ῥιζίδια. Ἦρθε ὁ Χριστός, καὶ μὲ τὸ σταυρό του ξερρίζωσε τὸ δέντρο τῆς εἰδωλολατρίας, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ξερριζώσῃ οὔτε Πλάτων οὔτε Ἀριστοτέλης οὔτε ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ στὴ θέσι του φύτεψε τὸ δέντρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ᾽ ὅπως ὅταν ξερριζώνῃς ἕνα δέντρο μένουν κάτι ῥιζάκια, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς εἰδωλολατρίας ἔμειναν μερικὰ ῥιζίδια. Αὐτὰ εἶνε τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα.

Τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα τὰ καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὰ δὲν εἶνε ὑγιὲς παρελθόν· εἶνε ἀπάτη καὶ ψεῦδος. Δὲν τὸ λέω ἐγώ· τὸ λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οἰκουμενικὲς σύνοδοι, ποὺ ἦρθαν καὶ καταδίκασαν ὄχι μόνο τὸ δέντρο τῆς εἰδωλολατρίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥιζίδια αὐτά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀκόμη παλεύουμε. Τέτοια εἶνε λ.χ. τὰ κουρμπάνια, τὰ καρναβάλια, τὰ μάγια, καὶ ἄλλα παρόμοια. Τέτοια εἶνε καὶ οἱ φωτιὲς ποὺ ἀνάβουν σὲ ὡρισμένα μέρη τὴ νύχτα πρὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Εἶνε εἰδωλολατρία. Εἰδικοὶ ἐρευνηταὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ ἔθιμα αὐτὰ καὶ διαπίστωσαν τὴν εἰδωλολατρικὴ προέλευσί τους. Αὐτὰ δὲν εἶνε ἡ ὡραία καὶ ὑγιὴς παράδοσι τοῦ γένους μας. Αὐτὰ ὑπενθυμίζουν, ὅτι κάποτε, στὰ χρόνια τῆς εἰδωλολατρίας, μέσ᾽ στὸ σκοτάδι, λάτρευαν τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοὺς ἐώρταζαν μὲ φωτιές. Καὶ τὶς πηδοῦσαν τὶς φωτιές· ὑπάρχει κείμενο ποὺ λέει ὅτι τὶς πηδοῦσαν, ὅπως τὶς πηδοῦν τώρα.

Καμμία σχέσι μὲ τὸ Χριστὸ δὲν ἔχουν οἱ φωτιὲς αὐτές. Ὅσοι ἑορτάζουν ἔτσι, δὲν εἶνε Χριστιανοί. Ἡ **Ἕκτη (Στ΄) Οἰκουμενικὴ Σύνοδος** λέει, ὅτι ὅσοι ἀνάβουν φωτιὲς καὶ τὶς πηδοῦν, ὅσοι φωνάζουν, τραγουδοῦν καὶ ὀργιάζουν, εἶνε εἰδωλολάτρες καὶ ἀφορίζονται!

* * *

Ναί, εἶμαι ὑπὲρ τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν παραδόσεων. Ἀλλὰ τῶν ὑγιῶν παραδόσεων. Παράδοσις λ.χ. εἶνε ἡ νηστεία, ὁ ἐκκλησιασμός, ἡ ἐξομολόγησι... Αὐτὸ εἶνε τὸ παρελθόν μας, τὸ παρελθὸν τῆς φυλῆς μας. Καὶ **τὰ ἔθνη δὲν ζοῦν χωρὶς παρελθόν**. Ἐγὼ στὸ γραφεῖο μου ἔχω διάφορες εἰκόνες καὶ ζῶ μ᾽ αὐτὲς τὸ παρελθόν. Βλέπω μιὰ εἰκόνα καὶ κλαίω. Ῥωτάω πολλοὺς ποὺ μπαίνουν μέσα, ποιός εἶνε σ᾽ αὐτὴ τὴν εἰκόνα; Δὲν τὸν ξέρουν. Δείχνω ἄλλη εἰκόνα. Δὲν τὸν ξέρουν. Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἑλλάδα. Ἕνας Καποδίστριας, ποὺ βρῆκε τὸ θάνατο ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία· ὑπέροχος ἄνθρωπος καὶ Χριστιανός. Ἕνας Παῦλος Μελᾶς. Πῆγα στὸ σχολεῖο καὶ εἶπα τὰ ὀνόματά τους· δὲν τοὺς ἤξεραν τὰ παιδιά. Δυστυχισμένη πατρίδα, ποὺ λησμόνησες τὸ ἔνδοξο παρελθόν, τοὺς ἥρωες ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους!...

Ἡ Ἑλλάδα χωρὶς παρελθὸν σβήνει. Στὶς ἡμέρες μας ἔγινε τὸ ἔγκλημα τοῦ αἰῶνος. Μέσα στὴ βουλὴ συμφώνησαν ὅλα τὰ κόμματα πλὴν ἐλαχίστων καὶ ὁ ὑπουργὸς παιδείας –ἂς μὴν πῶ τὸ ὄνομά του, ἂς μὴ μολύνω τὸν ἄμβωνα–, εἶπε· «Σήμερα κηδεύουμε τὴν καθαρεύουσα ἑλληνικὴ γλῶσσα». Καὶ τὴν ἔθαψαν. Τώρα τὰ παιδιὰ δὲν ξέρουν τίποτε. Ἀγράμματα εἶνε. Ὅπως εἶπε ἕνας ἄλλος ὑπουργός, τὰ παιδιὰ ἔχουν «λεξιπενία», δὲν μποροῦν νὰ ἐκφρασθοῦν. Ἀφήσαμε τὸ παρελθόν. Τώρα πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Λονδῖνο καὶ στὴ Βοστώνη καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ μάθουμε ἀρχαῖα ἑλληνικά...

Τὸ παρελθὸν λοιπόν. Τὸ τονίζω· τὰ ἔθνη δὲν ζοῦν χωρὶς παρελθόν. Παρελθὸν ἔχουν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Πῆγα στὸ στρατὸ καὶ ῥώτησα· τὸ ξέρουν τὸ παρελθόν τους. Ἂν πῇς «Κεμάλ», ὄρθιοι σηκώνονται. Ἐμεῖς τίποτα. Λησμονήσαμε τὰ ἔνδοξα ὀνόματα τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς φυλῆς. Καὶ **λαός, ποὺ λησμονεῖ τὸ παρελθόν του, σβήνει**.

Ταῦτα λαλῶ καὶ διαμαρτύρομαι. Καὶ εὔχομαι, τὸ ἔθνος μας νὰ ζήσῃ. Καὶ θὰ ζήσῃ μὲ τὶς ῥίζες του. Οἱ δὲ ῥίζες του εἶνε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Ἡ δὲ ῥίζα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ὁ Χριστός· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 24-12-1989 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 23-12-2001, ἐπανέκδοσις 31-10-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1126[2]	Κυριακὴ μετὰ Χρ. Γέννησιν (Ματθ. 2,13-23) 29 Δεκεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οἱ μάγοι φωνάζουν…

«Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων…» (Ματθ. 2,13)

Ἑορτὲς ἔχουμε, ἀγαπητοί μου, ἑορτὲς ποὺ διαρκοῦν ὄχι μία καὶ δύο, ἀλλὰ δώδεκα ἡμέρες, μέχρι τὰ Φῶτα.

Πρώτη ἡ ἡμέρα τῶν **Χριστουγέννων**, ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ρίζα ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν. Ἤρθαμε στοὺς ναοὺς καὶ προσκυνήσαμε τὸ Χριστὸ ὡς Θεῖο βρέφος, ποὺ ἡ φτωχὴ μητέρα του δὲν εἶχε ποῦ νὰ τὸ βάλῃ καὶ τὸ ἀκούμπησε στὴ φάτνη ὅπου οἱ βοσκοὶ βάζουν τὸ χορτάρι γιὰ τὰ ζῷα. Ποιός θὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε ποῦ νὰ σταθῇ καὶ τὸ καταδίωκαν νὰ τὸ θανατώσουν, εἶνε ὁ βασιλιᾶς τοῦ κόσμου;

Προσκυνοῦμε τὸ Θεῖο βρέφος. Ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων ἄνθρωποι τὸ προσκυνοῦν, καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ προσκυνοῦν, εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων. Καμμία δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σβήσῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἑορτή. Ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ λάμπουν τὰ ἄστρα καὶ τρέχουν οἱ ποταμοὶ καὶ ὑπάρχουν καρδιὲς ποὺ πιστεύουν, δὲν θὰ παύσῃ ὁ Χριστὸς νὰ ὑμνῆται καὶ νὰ δοξάζεται· ἀπ' τὸ βορρᾶ μέχρι τὸ νότο καὶ ἀπ' τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴ δύσι, *«πᾶσα γλῶσσα* θὰ ἐξομολογῆται *ὅτι εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός· ἀμήν»* (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

Προσκυνοῦμε καὶ σήμερα τὸ Θεῖο βρέφος. **Ποιοί τὸ προσκύνησαν πρῶτοι;** Πλούσιοι, μεγιστᾶνες, στρατηγοί, βασιλεῖς, σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες; Ὄχι. **Βοσκοὶ** ἦταν οἱ πρῶτοι προσκυνηταί του. Αὐτοὶ πού, ἐνῷ εὐεργετοῦν τὸν κόσμο, περιφρονοῦνται ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὦ μεγαλεῖο τῆς θρησκείας μας, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ βοσκούς, ἀπὸ ψαρᾶδες, ἀπὸ μικρὰ παιδιά, ἀπὸ ταπεινοὺς τῆς γῆς! Ἔχει μεγάλη σημασία αὐτό. Δείχνει, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν κατοικεῖ σὲ παλάτια, δὲν συχνάζει σὲ πανεπιστήμια καὶ μεγάλες σχολές, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ δύναμι καὶ ἡ βία· ἀρέσκεται στὶς καλύβες τῶν φτωχῶν, κατοικεῖ μέσα σὲ καρδιὲς ταπεινῶν ὅπως οἱ βοσκοί. Εἶσαι ταπεινός; νιώθεις τὸ Χριστό· δὲν εἶσαι ταπεινός; δὲν νιώθεις τίποτα.

* * *

Οἱ βοσκοὶ λοιπὸν ἀξιώθηκαν ν' ἀσπασθοῦν πρῶτοι τὸ Χριστό. Μετὰ ἀπὸ τοὺς βοσκοὺς ἦρθαν κάποιοι ἄλλοι καὶ τὸν προσκύνησαν. Ποιοί εἶνε αὐτοί; Τὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· εἶνε **οἱ μάγοι**. Ἀκούγοντας μάγους μὴν πάῃ τὸ μυαλό σας σ' αὐτοὺς τοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες ποὺ μέσα στὶς πόλεις ἢ γυρίζοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο ξεγελοῦν κ' ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἀφελεῖς. Δυστυχῶς ἡ μαγεία, μὲ μάσκα ἐπιστημονική, ὀργιάζει. Οἱ σημερινοὶ μάγοι εἶνε ὄργανα σατανικά. Πιστεύεις στὸ Χριστό; Ἂν πιστεύῃς, τότε ὄχι ἕνας μάγος, ὅλοι οἱ μάγοι νὰ μαζευτοῦν κι ὅλα τὰ μάγια νὰ κάνουν, ἂν ἐσὺ ἔχῃς καθαρὴ καρδιὰ καὶ λὲς τὸ «Κύριέ μου, ἐλέησόν με» καὶ τὰ μάτια σου δακρύζουν, οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες διαλύονται σὰν κάπνος.

Ὅταν λέει λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο γιὰ *μάγους* δὲν ἐννοεῖ μάγους καὶ μάγισσες σὰν τοὺς σημερινούς. Ἐκεῖνοι οἱ μάγοι ἦταν ἄλλο εἶδος· ἦταν οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς, ἔξοχοι **ἐπιστήμονες καὶ σοφοί**. Ζοῦσαν στὰ μέρη τῆς Περσίας, ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διαυγὴς καὶ τὰ ἄστρα φαίνονται καθαρώτερα τὸ καλοκαίρι. Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο, οἱ ἐπιστήμονες μάγοι ἀνέβαιναν στὶς κορυφὲς κι ὅλη τὴ νύχτα παρατηροῦσαν τὸ πανόραμα τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅλοι οἱ ἀστρονόμοι εἶνε πιστοί. Δὲν ὑπάρχει ἀστρονόμος ἄπιστος καὶ ἄθεος. Διότι τὰ

ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα πράγματα τοῦ κόσμου. Λένε μερικοὶ ἀνόητοι ὅτι θὰ γκρεμίσουν τὶς ἐκκλησίες. Μπορεῖ νὰ τὶς γκρεμίσουν, νὰ σβήσουν τὰ καντήλια, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον ἐκκλησιὰ στὸν κόσμο· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἔχει ἄλλα καντήλια, ποὺ εἶνε ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς καὶ φωτίζουν τὸν κόσμο· εἶνε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

Λοιπὸν οἱ μάγοι αὐτοὶ πίστευαν στὸ Θεό. Καὶ ξαφνικὰ ἕνα βράδυ βλέπουν ἕνα ἄστρο νὰ λάμπῃ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἄστρο μὲ ἀσυνήθιστη λάμψι. Παραξενεύτηκαν. Ἄνοιξαν τὰ βιβλία, διάβασαν τὶς προφητεῖες, καὶ εἶδαν ὅτι τὸ ἄστρο αὐτὸ ἦταν τὸ μήνυμα ὅτι γεννήθηκε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ πείσθηκαν πλέον γι' αὐτό, φόρτωσαν τὶς καμῆλες τους μὲ **δῶρα** πολύτιμα, ἀνέβηκαν σ' αὐτὲς καὶ ξεκίνησαν. Πέρασαν βουνά, λαγκάδια, ποτάμια... Μετὰ ἀπὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι –γιατί οἱ συγκοινωνίες τότε δὲν ἦταν ἀσφαλεῖς– ἔφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τέλος στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ τὸ ἄστρο στάθηκε. Βρῆκαν τὸ Χριστό, τὸν προσκύνησαν –δεύτεροι μετὰ τοὺς βοσκούς–, ἄνοιξαν τὰ κουτιὰ καὶ τοῦ προσέφεραν χρυσάφι σμύρνα καὶ λιβάνι.

Γιατί **χρυσάφι**; Γιὰ νὰ δείξουν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βασιλιᾶς τοῦ κόσμου. Γιατί **σμύρνα**; Γιὰ νὰ φανῇ, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ θανατωθῇ. Ἡ σμύρνα εἶνε φυτὸ ποὺ μὲ τὸ ἄρωμά του ῥαντίζουν τοὺς νεκροὺς μέχρι καὶ σήμερα στὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς· κι ὅπως θὰ θυμᾶστε, ὅταν ὁ Ἰωσὴφ μαζὶ μὲ τὸ Νικόδημο ἀποκαθήλωσε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας ἀπὸ τὸ σταυρό, πῆρε καθαρὴ σινδόνα, σμύρνα καὶ ἀλόη καὶ ἄλειψε τὸ σῶμα του. Καὶ τὸ **λιβάνι**; Γιὰ νὰ δείξουν, ὅτι εἶνε Θεός. Τὸ λιβάνι προσφέρεται μόνο στὸ Θεό, καὶ δὲν πρέπει νὰ «λιβανίζουμε» ἀνθρώπους γιὰ λόγους συμφέροντος. Αὐτὰ σημαίνουν τὰ δῶρα· χρυσάφι, Χριστὲ εἶσαι ὁ Βασιλεύς· σμύρνα, θὰ πεθάνῃς γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς· λιβάνι, εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ ἀθάνατος.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ οἱ μάγοι, λέει τὸ εὐαγγέλιο, γύρισαν στὴν πατρίδα τους. **Ἄλλὰ ὄχι ὅμως ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο**. Γιατί ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο; Διότι τέτοια ἐντολὴ ἔλαβαν. Δὲν ἐπέστρεψαν νὰ ποῦν στὸν Ἡρώδη ποῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός, κι αὐτὸς κατάλαβε ὅτι τὸν γέλασαν.

* * *

Οἱ μάγοι θὰ μᾶς δικάσουν, ἀγαπητοί μου, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Γιατί θὰ μᾶς δικάσουν; **Γιὰ τρεῖς λόγους**.

● Ἀπὸ ποῦ ξεκίνησαν οἱ μάγοι; Ἀπὸ τὴν Περσία. Ἡ Περσία ἀπέχει ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη δύο χιλιάδες χιλιόμετρα. Τί θέλω νὰ πῶ· ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἐδῶ ὑπῆρχε μία μόνο ἐκκλησία κι αὐτὴ ἦταν μακριά μας χίλια χιλιόμετρα, ποιός ἀπὸ μᾶς θὰ πήγαινε νὰ ἐκκλησιαστῇ; Οὔτε ἕνας. Γιὰ τὸ ἄτιμο τὸ χρῆμα ξεκινάει ὁ ἄλλος καὶ πάει μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς· γιὰ τὸ Χριστὸ ποιός θὰ ξεκινήσῃ; Πόσο ἀπέχουν τὰ σπίτια μας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία; Λίγα μέτρα. **Γιατί δὲν ἐκκλησιαζόμαστε;** Οἱ μάγοι ἔκαναν δυὸ χιλιάδες χιλιόμετρα γιὰ νὰ δοῦν τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ αὐτοί θὰ δικάσουν ἐκείνους ποὺ ἀκοῦνε τὴν καμπάνα καὶ ἀδιαφοροῦν.

● Ἀλλὰ θὰ μᾶς δικάσουν καὶ γιὰ κάτι ἄλλο οἱ μάγοι. Τοὺς εἴδαμε νὰ γεμίζουν τὰ σακκιά τους μὲ πολύτιμα δῶρα, χρυσάφι λιβάνι καὶ σμύρνα, καὶ νὰ τὰ προσφέρουν στὸ Χριστό. Μᾶς διδάσκουν λοιπὸν νὰ προσφέρουμε κ' ἐμεῖς ὅπως αὐτοί, νὰ εἴμαστε ἐλεήμονες. **Ποιός σήμερα εἶνε ἐλεήμων;** Πολλοὶ ἔχουν καταθέσεις. Γέμισαν οἱ τράπεζες, ἀναστενάζουν τὰ ταμιευτήρια. Καὶ χτυπάει τὴν πόρτα τους ὁ φτωχός, ἡ χήρα, τὸ ὀρφανό· τοὺς χτυπάει τὴν πόρτα τὸ σχολεῖο, ἡ ἐκκλησία, ἡ πατρίδα ἡ ἔρημη, κι αὐτοὶ δραχμὴ δὲν δίνουν· οὔτε νερὸ στὸν ἄγγελό τους! Τί Χριστιανοὶ εἶνε αὐτοί;

● Θὰ μᾶς ἐλέγξουν οἱ μάγοι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως γιατὶ δὲν ἐκκλησιαζόμαστε καὶ γιατὶ δὲν ἀνοίγουμε τὸ πορτοφόλι μας. Θὰ μᾶς ἐλέγξουν ὅμως καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο. Ποιόν; Ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐπέστρεψαν στὴν Περσία ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ἀλλὰ ἄλλαξαν δρόμο. Τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μᾶς; Ὅτι ἀφοῦ πιστέψαμε στὸ Χριστὸ πρέπει ν' ἀλλάξουμε δρόμο, ν' ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς. Ὄχι πλέον ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν παλιό, τὸ δρόμο ποὺ πηγαίνουν ὅλοι. Οἱ μάγοι μᾶς φωνάζουν· **Ἀλλάξτε δρόμο!** Πλούσιοι καὶ φτωχοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πράσινοι καὶ κόκκινοι, λευκοὶ καὶ μαῦροι, ἂν δὲν ἀλλάξουμε δρόμο, χαθήκαμε. Ὁ δρόμος ποὺ περπατᾶμε, ὁ δρόμος τῆς πορνείας καὶ τῆς μοιχείας, τῆς φιλαργυρίας καὶ τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀθεΐας, ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή. Ὅλοι ν' ἀλλάξουμε δρόμο. Μὲ τὸν καινούργιο χρόνο, ποὺ ἔρχεται, ν' ἀφήσουμε τὰ πάθη, τὶς κακίες, τὰ ἐλαττώματα, γιὰ νά 'χουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Οἱ μάγοι φωνάζουν· ἐκκλησιάζεσθε, ἐλεεῖτε, ἀλλάξτε δρόμο - **μετανοεῖτε**. Ἄμποτες ὅλοι ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τῶν μάγων, τῶν μεγάλων αὐτῶν σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων, ν' ἀκολουθήσουμε τὸ Χριστό, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία του εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Βασιλείου Φιλώτα - Ἀμυνταίου τὴν 26-12-1976 μὲ ἄλλο τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 26-12-2004, ἐπανέκδοσις 20-11-2014.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com